

[Finansministeren.]

Landet, saa at Rentebyrden som Helhed kan blive mindre herhjemme. Men jeg vil gentage, at naar man saa her i Rigsdagen holder paa en Lov, som fastslaar, at Folk, der kan faa 5—6—7 pCt. Rente af deres Penge, har en særlig lav Renteindtægt, saa modsætter man sig Rentenedsættelsen, for saa sætter man Lovgivningsmagtens officielle Stempel paa, at det er en lav Rente. En saadan Rente er efter min Mening en meget høj Rente. Derfor bør man se at komme bort fra en saadan Lovgivning, saa at man ikke officielt stempler saadanne Renteudbytter som lave. Hvad skal de stakkels Mennesker, som har nogle faa Penge i Sparekasserne til en lav Rente, tro, naar de faar at vide, at hvis Millionærerne ikke faar over 5—6 pCt. i Rente, saa anses det for et lavt Udbytte, som giver Grund til særlig Skattenedsættelse? Jeg tror ikke, de vil anse det for rimeligt.

Jeg kan ikke se nogen samfundsmæssig eller nationaløkonomisk Grund til en saadan Skattenedsættelse. Den Kapitalopsparing, man taler om, tillægger jeg ingen Betydning. Enhver, som tænker dette Problem igennem, vil være klar over, at de Forhold, her er Tale om, ikke har Betydning for Kapitalopsparingen. Den hviler paa helt andre Grunde og Principper. Der er selvlølgelig hvert Aar nogle, som spiser Kapital op her i Landet, og det maa antages, at ogsaa mange af dem, det her drejer sig om, spiser Kapital op. Det er muligt, at de spiser en hel Del mere op, naar de har mere at spise af, end de gør, naar Staten tager en Del. Det er et Synspunkt, som aabenbart er den ærede Ordfører for Venstre ganske ukendt, men jeg kan forsikre ham om, at det i Praksis er velkendt, at naar der gives Lettelse i Formueskatten, bruges der blot noget mere af Ejerne selv. Det er altsaa kun et Spørgsmaal om, hvorvidt det private Forbrug hos disse Mennesker skal stimuleres, eller Pengene skal gaa igennem Staten og, som det her er foreslaaet, til Kommunerne.

Til den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Lange) skal jeg sige, at hans Bemærkning om Kapitalopsparing og Kapitalopsparing mener jeg at have besvaret ved de Bemærkninger, jeg netop har henvendt til den ærede Ordfører for Venstre. Det ærede Medlem var vistnok delvis enig med mig i, at der var nogle Aktieselskaber, som i Aar udbetalte for høje Udbytter, og det ærede Medlem mente, at jeg skulde nævne bestemte Eksempler. Det vil jeg nu ikke; jeg kunde godt gøre det, men jeg

tror ikke, det er nødvendigt, for at der kan opnaas nogenlunde Enighed om, at stor Forsigtighed er paa sin Plads i Øjeblikket. Jeg har Indtrykket af, at denne Forsigtighed ikke iagttages i saa høj Grad, som den skulde overfor en Situation, som man fra Erhvervslivets Side selv omtaler som meget farlig.

Naar det ærede Medlem derimod mener, at hvis Aktieselskaberne blot overholder de Bestemmelser, som Loven fastsætter med Hensyn til Opsparing, saa er man paa den sikre Side, er jeg ganske uenig med det ærede Medlem. Den tvungne Opsparing, der fastsættes gennem Aktielovens Bestemmelser om Henlæggelser, skal kun være det, man vil tvinge det daarlige Selskab til at gøre, det Selskab, som selv slet ikke har nogen Forstaaelse af Opsparings Betydning, medens derimod de Selskaber, som ser anderledes paa Tingene, naturligvis under saadanne Forhold maa komme ind paa større Opsparinger. Det vilde være uheldigt, hvis Selskaberne uden selv at overveje, hvilken Situation de kommer ind i, blot ræsonnerede som saa: Ja, naar vi opfylder Lovens Krav om Opsparing, behøver vi ikke at gøre mere. Det vilde være en fuldkommen Falliterklæring for den Ledelse af Erhvervslivet, som man paastaar, man har, hvis man blot sagde: Ja, nu er der en Lovbestemmelse, der foreskriver, hvor meget vi skal henlægge, saa behøver vi slet ikke at tænke paa noget mere. Jeg tror heller ikke, dette Synspunkt er gældende overalt i hvert Fald, men det kan godt være, det er det adskillige Steder, og saa mener jeg, det skulde udryddes. De Grænser, Loven kan sætte i saa Henseende, er naturligvis sat saa langt ude, at man slet ikke kan nøjes med dem. Hvis de skulde sættes saaledes, at man derigennem fik den samfundsmæssig nødvendige Opsparing, maatte man sætte dem meget snævert, men det vil Lovgivningsmagten naturligvis nødtigt gøre, og det mener jeg ogsaa, den nødtigt skal gøre. Men det maa naturligvis forudsætte, at de kloge og fornuftige, navnlig de mest kloge og fornuftige, blandt Industrilederne fører en Konsoliderings- og Opsparingspolitik, der er langt bedre end den, man tvinges til gennem Loven.

Jeg maa imidlertid fastholde, at selv i saa vanskelige Tider som disse synes man indenfor det private Erhvervsliv at mene, at man godt kan lade staa til. Det er jo ikke længe siden, at en Række Banker besluttede at anlægge Sag mod Statsmagten for at slippe med mindre Henlæggelser, end